

BEROEPSBELANGEN

HET NIEUWE WETSONTWERP.

Wij WILHELMINA, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz., enz., enz.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenschelijk is de uitvoering van de wet van 29 Juni 1925, *Staatsblad* no. 282, aan een herziening te onderwerpen;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Eenig artikel.

Zij, wier bewijzen van vestiging zijn gevisceerd ingevolge de wet van 29 Juni 1925, *Staatsblad* no. 282, zenden binnen dertig dagen na den dag, met ingang waarvan deze wet in werking treedt, aan Onzen Minister, belast met de uitvoering van deze wet, het ingevolge voornoemde wet gevisceerde bewijs van hun vestiging, het bewijs van hun vestiging hier te lande vóór 10 Juni 1913, de bescheiden, waaruit blijkt, dat zij vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep toepasten, alsmede de bewijzen hunner opleiding.

Indien Onze voornoemde Minister van oordeel is, dat de viseering van een bewijs van vestiging ten onrechte heeft plaats gehad, doet hij die viseering doorhalen.

Indien Onze voornoemde Minister van oordeel is, dat de viseering van een bewijs te recht heeft plaats gehad, plaatst de met het toezicht op de handhaving van de wettelijke bepalingen betreffende besmettelijke ziekten belaste inspecteur van het Staatstoezicht op de Volksgezondheid onder de viseering andermaal

zijn handteekening onder bijvoeging van de dagteekening daarvan. Zij, wier bewijzen van vestiging aldus andermaal geïseerd zijn, zijn bevoegd den titel van „Tandheelkundige (wet van 29 Juni 1925)” te voeren.

Onze voornoemde Minister beslist niet dan nadat hij het advies heeft ingewonnen van een commissie.

Zij, die op een door Onzen voornoemden Minister te bepalen tijdstip niet voorzien zijn van een overeenkomstig het vorige lid ten tweeden male geïseerd bewijs van vestiging, zijn van dien dag af niet bevoegd tot toepassing van de volledige tandprothese.

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst, en dat alle Ministerieele Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

*De Minister van Arbeid,
Handel en Nijverheid,*

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Bij de behandeling van de interpellatie van mevrouw de Vries—Bruins naar aanleiding van de uitvoering van de wet van 29 Juni 1925, (Staatsblad no. 282), is gebleken, dat naar het vrijwel algemeen gevoelen van de leden der Tweede Kamer voormelde wet veel ruimer is uitgevoerd dan bij het tot stand komen der wet bedoeld werd, en werden feiten medegedeeld, die er op wezen, dat in verschillende gevallen het visum is verleend, waarin niet werd voldaan aan het vereischte, hetzij van de volledige uitoefening van de tandprothese als beroep vóór 10 Juni 1913, hetzij van de bekwaamheid daartoe. De ondergeteekende heeft mede den indruk verkregen, dat de wet veel ruimer is toegepast dan de wetgever bedoeld heeft en dat er een bijzondere maatregel noodig is om de gevolgen van de wet te brengen binnen de grenzen, die men zich gedacht heeft toen zij tot stand kwam.

Aangezien de wet zelf niet bestreden is en haar woorden een uitvoering, die meer strookt met de bedoeling, alleszins toelaten, is de aangewezen weg van herstel een revisie van uitvoering, zoowel om het vertrouwen in de uitvoering der wet, dat geschokt werd, te herstellen als om de bedoeling van de wet alsnog beter te verwezenlijken. Incidenteele revisie, naar gelang gevallen worden aangebracht, is ech-

ter niet gewenscht, omdat daarbij het toeval en een soort van aanbrengen een groote rol zouden spelen. Ter wille van de rechtvaardigheid zal de revisie een algemeen karakter moeten dragen. Zoodanige revisie kan echter niet anders tot stand worden gebracht dan krachtens een wet.

Aangezien de ondergeteekende meent, dat alleen op deze wijze een bevredigende oplossing van de gerezen moeilijkheden kan worden gevonden, heeft hij bevorderd, dat het bij deze Memorie behoorende wetsontwerp wordt aanhangig gemaakt. Dat ontwerp heeft uitsluitend ten doel revisie voor alle gevallen, waarin het visum is verleend. Daartoe zullen zij, wier bewijzen van vestiging krachtens de wet van 29 Juni 1925 zijn gevisieerd, andermaal de in het eenig artikel opgesomde stukken moeten overleggen. Daarna zal opnieuw worden onderzocht, of het visum kan worden verleend. Blijkt, dat het visum ten onrechte is verleend, dan zal het krachtens het tweede lid van het voorgestelde artikel ongedaan worden gemaakt. Blijkt het visum te recht verleend, dan zal de inspecteur daarvan door een andere handteekening en dagteekening moeten doen blijken. Wanneer alle gevallen zijn afgehandeld, zal de dag moeten worden bepaald, waarna allen, die niet zijn in het bezit van een gerevisieerd bewijs van vestiging, niet bevoegd zullen zijn tot de volledige tandprothese.

De ondergeteekende stelt zich voor, dat de commissie van advies zal bestaan uit een voorzitter, die jurist is, benevens twee tandartsen en twee tandtechnici. Uiteraard zal die commissie bij het opmaken van haar advies niet uitsluitend zijn aangewezen op de volgens de wet in te zenden stukken als zoodanig, maar zal zij de bevoegdheid hebben, de waarde dier stukken nader te toetsen.

Voor de uitvoering van de wet van 29 Juni 1925 zal die commissie moeten adviseeren over de volgende vragen:

1. Heeft de verzoeker vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep toegepast?

Daarbij valt in acht te nemen:

a. dat onder „volledige tandprothese” in overeenstemming met het arrest van den Hoogen Raad van 9 Februari 1920 is te verstaan vervanging van zieke of niet meer aanwezige tanden of kiezen door kunsttanden of kunstgebitten, zoo noodig na het daarvoor geschikt maken van den mond;

b. dat van „beroep” kan worden gesproken, zoowel wanneer men regelmatig in dienst van een ander, als wanneer men regelmatig zelf-

standig, voor eigen rekening, heeft gewerkt. Wel zal het noodig zijn, dat de verzoeker aan de monden van patiënten gewerkt heeft.

2. Heeft de verzoeker een opleiding genoten, die waarborgt, dat hij bekwaam is voor de toepassing der volledige tandprothese?

Hierbij valt vooral in acht te nemen:

dat een diploma niet een absoluut vereischte is, maar dat, in overeenstemming met hetgeen door den Minister bij de behandeling van het wetsontwerp is gezegd, ook op andere wijze van de bekwaamheid kan blijken. Zoo zal ook mogen blijken, dat de praktijk een oefenschool is geweest.

In overeenstemming met de wet zullen dan zij, die vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep toepasten en bekwaam zijn, het tweede visum verkrijgen. Zij, die aan het eerste vereischte niet voldoen, zullen, ook al zouden zij thans ten volle bekwaam zijn, niet het visum mogen verkrijgen.

Onafhankelijk van dit wetsontwerp zal binnenkort krachtens den slotzin van het eenig artikel van de wet van 29 Juni 1925, Staatsblad no. 282, de dag worden bepaald, welke in dien zin wordt bedoeld.

In alinea 3 van het ontwerp wordt een titel voor de toegelaten personen voorgesteld. Zij zullen bevoegd zijn tot een groot gedeelte van de tandheelkunst. In beginsel kunnen zij dus „tandheekundigen” worden genoemd, met bijvoeging evenwel van de wet, krachtens welke hun deze speciale bevoegdheid is verleend.

Hiertegen kan te minder bezwaar zijn, wanneer de uitvoering van de wet meer in overeenstemming met de bedoeling plaats vindt.

*De Minister van Arbeid,
Handel en Nijverheid,*

J. R. SLOTEMAKER DE BRUINE.
